

[Krarup.]

Vi holder af en Film som den om Pasteur, der paa en behagelig og nem Maade lærer os noget om Videnskabens Arbejde for Menneskeheden. Vi ser ogsaa gerne Films, der gør Historiens store Begivenheder og Personer levende for os. Selvfølgelig kommer vi, som den højtærede Justitsminister sagde, ogsaa i Biografteatret for at more os og faa en Latter, og derfor er der ingen, der har noget imod at se „Mille, Marie og mig“.

Vi har alligevel et Par særlige Ønsker. Et af dem lyder saaledes: Giv os nogle Films, der passer for vore Børn. Børnene kommer jo ogsaa i Biografteatret, og det er forbavsende faa Films, man kan tage et Barn med hen og se. Der kan være en enkelt Scene, et enkelt Afsnit af en saadan Film, som Barnet forstaar, men saa sidder det Resten af Tiden og keder sig og bliver træt. Naar man har gode Børnehistorier og gode Børnebøger, maa man dog ogsaa kunne tilrettelægge Films, som passer for vore Børn, Films, som baade kan fornøje dem og være med til at give dem gode Indtryk. Det er en lidt tynd Kost, man byder Børnene, naar det eneste, de har med hjem fra en Filmsforestilling, er Erindringen om denne her fjollede Mickey Mouse og Skipper Skræk. Jeg vil gerne sige det noget tydeligere: Lad os blive fri for disse evindelige Films om *sex* og om Tidens Molok, Afguden, der fortærer levende Ofre. Vi ønsker for vor Ungdom, at den ogsaa i Biografen maa kunne faa en god og nyttig Paavirkning. Det vil sige, at de Films, som forevises, og som sammen med Radioen danner vor Tids Mentalitet og giver den opvoksende Slægt et nyt Præg, maa være i Pagt med sund Moral og Tankegang.

Jeg kan ogsaa udtrykke det saaledes: Vi ønsker i Biografen at se Films, der er positive, opbyggende, Films, der er præget af Kultur, Kunst og Kristendom. De tre K'er, Kultur, Kunst og Kristendom, hører nemlig meget nøje sammen. Jeg ved, at jeg kan blive og rimeligvis ogsaa bliver misforstaaet, naar jeg siger dette. Lad mig derfor forklare det paa en anden Maade. Jeg har i Vinter paa Det kongelige Teater set to Stykker, der var meget stærkt præget af Kristendommens Tanker, Stykker, der fremførte de kristelige Tanker og Ideer i en høj kunstnerisk Form og paavirkede i direkte kristelig Retning. Jeg tænker her paa „Det gamle Spil om Enhver“, der er holdt i Live lige siden Middelalderen, da det første Gang blev opført, vel sagtens af Munke og Nonner nede i det katolske, middelalderlige Tysk-

land, og jeg tænker paa det hypermoderne Stykke „En Idealist“, der er skrevet af Digterpræsten Kaj Munk. Naar begge disse Stykker opføres for fulde Huse, hver Gang de gaar, „En Idealist“ endogsaa til forhøjede Priser, taler det i alt Fald til mig om, at det endnu ikke er helt ved Siden af, naar Kaj Munk siger, at han ogsaa i Teatret vil prædike for Folket. Det forunderlige og glædelige er, at Folk netop ønsker dette. Efter hver af disse Forestillinger havde jeg en Samtale med Bekendte, som ellers ikke er særlig interesserede i Kirken, og de udtalte begge to, at de var dybt grebne og havde faaet noget at tænke paa. Altsaa, man ønsker Skuespilkunst præget af Kristendom, og man ønsker at se Films med det Præg.

Vi har haft flere gode Films af den Slags fremme. Lad mig nævne „De ti Bud“ og „Korsets Tegn“. De samlede alle Vegne fuldt Hus. Men er Kunst og Kristendom paa den Maade knyttet sammen, saa er Kristendom og Kultur det til visse ogsaa.

Den højtærede Justitsminister har som Socialminister faaet gennemført en gennemgribende Socialreform. Jeg vil gerne spørge, om han kunde tænke sig at have faaet en saadan vidtgaaende og dybtgribende Socialreform gennemført i et ikke-kristent Land. Sikkert ikke. Jeg har ladet mig sige — jeg har ikke selv hørt det —, men jeg har ladet mig sige, at den højtærede Justitsminister dengang skal have udtalt, at Socialreformen kun kan bæres frem af det kristne Sindelag. Det er det Sindelag, det kommer an paa, ellers er Paragrafferne umulige at gennemføre. Ja, naturligvis, saadan maa det være. For den Kristendom, der lærte: Her er ikke Mand eller Kvinde, her er ikke Træl eller Fri, alle er eet i Kristus, det vil sige, at det er i Kristendommen, de bliver forenet, den har sat sit Præg paa dansk Kultur i sin smukkeste og nyttigste Form: Kvindens Ligeberettigelse med Manden og den samme frie Tilstand for alle Mennesker over for Livets Goder. Det er, hvad Kristendommen har givet vor Kultur her i Danmark, det ønsker vi at holde fast ved, og vi ønsker, at vor Ungdom skal forstaa, at vor høje Kultur skyldes netop Kristendommen; men man kan ikke ville gribe efter Kristendommens Frugter og Goder og saa være ligegyldige over for, hvordan Kristendommen forkyndes. Det er da saa ligetil: Og derfor ønsker vi dernede paa Tilskuerpladsen, at Filmene skal medvirke til, at Børnene, at Ungdommen tilskyndes til at blive en kristen Ungdom og ikke en gudløs Ungdom.

Det i Lovforslaget omtalte Filmsraad